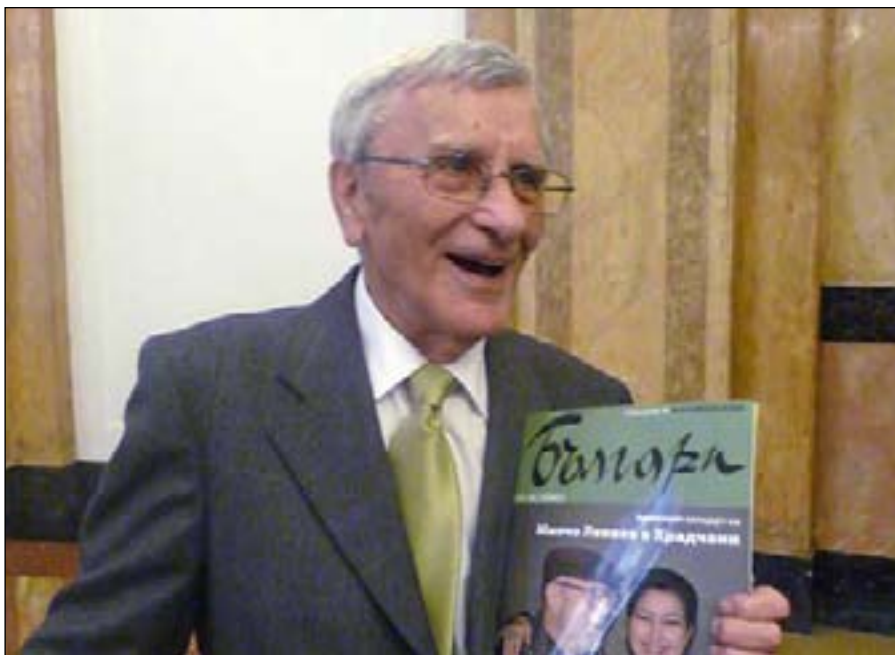

Петко Бочаров – бетеанец завинаги

Доайенът на българските журналисти Петко Бочаров навърши през февруари 90 години. Той е достоен за рекордите на Гинес, защото е най-възрастният пишещ журналист не само в България, но и в Европа. Бочаров пръв в страната ни прави четириминутен политически коментар на живо по Българската национална телевизия в далечната 1962 г., след което в продължение на 12 години не се появява на телевизионния екран. „Да, ама не!“ е негова крилата фраза, послужила и за заглавие на книгата му, излязла през 1994 г.

БТА Е УНИВЕРСИТЕТЪТ НА МОЯ ЖИВОТ

Петко Бочаров е кръстен на дядо си Петко, който е бил знаменосец на габровския войвода от Априлското въстание Цанко Дюстабанов. Роден е в семейството на видния софийски адвокат Димитър Бочаров. Завършва Американския колеж и право в София. Една година лежи в затвор, цели три години е лишен от адвокатски права. Работи като арматурст и участва в строежа на Националната опера. През 1952 г. е арестуван заедно с други възпитаници на Американския колеж, които били обвинени в шпионаж и осъдени на 10 г. затвор. Само Бочаров е освободен, вероятно защото вече е издържал конкурса за работа в отдел Международна

информация на БТА. „През ум не ми е минавало, че ще стана журналист. Виждах се по-скоро в академичната кариера – преподавател, професор... Войната всичко промени. Бях мобилизиран, служих в Скопие, накрая Девети септември обърна живота наопъки“, казва Бочаров. През 1962 г. той е изпратен като кореспондент в Силистра, защото на Великден отишъл на църква заедно с годеницата си и се разхождал със запалена свещ в полунощ. По-късно директорът Лозан Стрелков го връща в БТА, където Бочаров остава до пенсионирането си. „Стигнах даже до поста „заместник-главен редактор“ – по-нагоре не беше възможно да стигна, тъй като бях безпартиен“, спомня си доайенът на българските журналисти. През 1981 г. по покана на Кеворк Кевор-

кян той става редовен коментатор в предаването „Всяка неделя“. От 1991 г. работи в „Свободна Европа“, а след закриването ѝ е назначен в „Дойче веле“. През 1992 г. шефът на БНТ Асен Агов го кани да прави неделен коментар под рубриката „Тв око“, което се излъчва след „По света и у нас“. Именно в тази рубрика Петко Бочаров изрича знаменитото „Да, ама не“, което е най-краткият възможен коментар, състоящ се от три думи и с което става известен в цяла България. Журналистът остава цели 31 години в БТА, но въпреки това името му липсва в дългия списък с агентите на Държавна сигурност, работили в БТА. Заради неблагонадежния му произход (баща му е бил адвокат по делото срещу ген. Заимов, а след 9 септември е защитавал 30 души, осъдени от Народния съд и по-късно разстреляни) не го изпращат кореспондент в чужбина и трудно се издига по йерархическата стълбица, но все пак успява да стане заместник-главен редактор. „Животът ми до тук е минал в три Българи“, казва журналистът. На 90 годишна възраст Петко Бочаров се справя без проблеми с компютъра, коментарите си изпраща с wireless-a, а когато не е в София – чрез лаптопа и джиесема си. Продължава да пише за в. „Новинар“ и списание „Правен свят“. „Не мога да видя истински държавници в нашата страна“, казва Бочаров. „Да си държавник означава да се интересуваш, да работиш и да си отдаден изцяло на интересите на нацията. Не на своя джоб, не да гледаш на политиката

Петко Димитров Бочаров е известен български журналист. Завършва Американския колеж и право в Софийския университет. От 1952 до пенсионирането си през 1983 г. е на щатна работа в Българската телеграфна агенция, като достига до длъжността заместник-главен редактор. В различни периоди сътрудничи и на Българската телевизия, като в началото на 90-те години води популярна политическа коментарна рубрика, както и предаването Всяка неделя. Петко Бочаров е правил анализи и коментари в почти всички медии. Днес продължава да пише за в. „Новинар“, за електронното издание „Новото време“, за сп. „Правен свят“.

като на софра, като на баница, от която да вземеш най-голямото парче. Ако имахме свестни държавници,

нямаше да сме на това дередже". Бай Петко, както го наричат колегите му, отпразнува 90 годишния си юбилей на 19 февруари в зала 7 на НДК сред много свои приятели и сред колегите си от БТА. Там той представи и новия си сборник с коментари, издаден от сп. „Правен свят“. И днес продължават да го вълнуват проблемите на съвременното българско общество. „Понижено самочувствие, липса на перспектива, огромно разочарование, голяма апатия. Положе-

нието в България е много страшно. И най-страшен е демографският проблем, който минава мимоходом през мислите на хората“. През призмата на своите 90 години доайенът на българските журналисти смята, че последните 20 години са най-щастливите в живота му. И ще се почувства още по-щастлив, ако види, че в България властва законността.

Мария Захариева

НАЦИЯТА НИ СЕ ТОПИ КАТО ЛЕД КРАЙ АНТАРКТИДА

Думите на Петко Бочаров по време на откриването на Петата световна среща на българските медии в Софийския университет

...Всички вие, които сте тук от чужбина, сте като българско явление нещо толкова ново и младо, че около вас не е имало време да се родят клишетата...

И като сте излетели от родното гнездо в четирите географски посоки, можете ли днес да кажете, че сте доволни от себе си? Че животът ви задоволява? И че това, което правите ви здравява?... Много добре зная какво значи издаването на един вестник – дори тук, в собствената ни държава, а камо ли в чужда държава и то вестник на български език. Но щом вестниците ви излизат, значи сте му намерили колая.

Имам добра представа за начина на живот на т.нар. наша диаспора зад граница. Знам как българите бягат колкото е възможно по-далеч от контакти със сънародни-

ците си. Май никой друг народ не се асимилира в чужбина по-лесно и по-бързо от нашия...

Масов е стремежът на българите да си родят децата в някоя богата и уредена страна. И децата им израстват като американци, англичани, испанци, немци и италианци, само не и като българи. А нацията ни се топи като лед край Антарктида

Засягам една болна тема – но бъдещето на нацията ни и на хилядолетната ни държава не е ясно. Искам да ви призова да помислите с какво и как можете да помогнете на този наш народ да се стресне. Колко са вече емигриралите ни сънародници – милион – милион и половина? Вие сте журналисти, вие трябва да създавате основното обществено мнение. Хубаво е да помагате с информация, но

е време да обвържете работата си и с малко патриотизъм, а също и с прагматизъм. По-тесните връзки с медиите тук няма да ви навредят.

Размяната на информация става само с натискането на едно копче, а картина или звук се предават мълнееносно. Щом издавате вестник, щом имате радио, сте длъжни да имате и кауза, и тя трябва да е каузата на българския национален интерес. Длъжни сте да помогнете на разочарованите от емигрантското ни битие сънародници да се върнат у дома. Длъжни сте да поддържате самочувствието им, за да не се отрекат те от своите корени. Журналистиката не е само информация, тя е и призвание, и съдба.

КИСЕЛОТО МЛЯКО В БЪЛГАРИЯ СЪЗДАВА ДЪЛГОЛЕТНИ СТАРЦИ

Една история от Петко Бочаров, потвърждаваща вечното правило, че всяка информация трябва да се подсигуриява най-малко от два източника.

Слушали хората от Европейския съюз, слушали и чели, че киселото мляко в България създава дълголетни старци. Изпратили в страната репортер и оператор, за да проверят доколко това е вярно. Репортерът и операторът си намерили преводачка и тръгнали на път. Срещнали една баба и й казали:
– Бабо, търсим дълголетен старец, къде можем да го намерим?

– Ей там, зад тоя баир има една нива, там ще го намерите – отвърнала бабата.
Отишли те там и видели един старец, който седял и плачел.
– Дядо, ти на колко си години? – попитала преводачката.
– На 90.
– Оти плачеш, бе?
– Оти тато ме би.
– Тато баща ти ли е? – почудила се тя.

– Да.
– Това е сензация! – казал репортерът. Питай къде да го намерим!
– Ей там е седнал до онова дърво и дялка нещо – отвърнал дядото.
Отишли при него и го попитали:
– Ти ли си дядо на оня дядо там дето плаче?
– Аз съм – рекъл.
– Ами, оти го би, бе?
– Оти не слуша дедо си.